

Sygnatura akt II C 700/16

Obraz 1

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant staż. M. Ż.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 listopada 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa R. M.

przeciwko A. A. w N. (Francja) działającemu przez oddział zagranicznego przedsiębiorcy (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę (...) (pięć tysięcy dwadzieścia jeden) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 263,90 (dwieście sześćdziesiąt trzy 90/100) złotych;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2230 (dwa tysiące dwieście trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. zwraca powodowi z środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi, tytułem różnicy pomiędzy kosztami pobranymi a należnymi, kwotę 6,84 (sześć 84/100) złotych, uiszczoną w dniu 29 listopada 2016 roku;
6. obciąża, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:
  - a) powoda kwotą 4,55 (cztery 55/100) złotych, którą ściągnąć z roszczenia zasądzzonego w punkcie 1. wyroku;
  - b) pozwanego kwotą 30,45 (trzydzieści 45/100) złotych.

Sygnatura akt II C 700/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 17 października 2016 roku R. M., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wystąpił przeciwko A. A. z siedzibą w S. (Francja) działającemu przez oddział zagranicznego przedsiębiorcy (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W., o zapłatę kwot: 3800 zł tytułem zadośćuczynienia, 100 zł odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb, 650 zł tytułem odszkodowania w związku z utratą zarobków i 500 zł odszkodowania za naprawę roweru wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty, a także o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki

wypadku mogące powstać w przyszłości. Wniósł również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(pozew z uzasadnieniem k. 2-4, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Ubezpieczyciel nie zakwestionował podstawy swojej odpowiedzialności. Przyznał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodowi 1500 zł zadośćuczynienia i 263,90 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy roweru, które- w ocenie pozwanego- odpowiadają wartości zaistniałej szkody. Zakwestionowano wysokość dochodzonego roszczenia.

(odpowiedź na pozew z uzasadnieniem k. 13-17, pełnomocnictwo k. 18; odpis z KRS- k. 22- 24)

W piśmie z dnia 5 lipca 2017 roku, przed rozprawą, pełnomocnik powoda oświadczył, że rozszerza powództwo w zakresie zadośćuczynienia o kwotę 700 zł i cofa powództwo w zakresie kwoty 263,90 zł wypłaconej w postępowaniu likwidacyjnym za naprawę roweru oraz wnosi o zasądzenie kwot: 4500 zł tytułem zadośćuczynienia, 100 zł odszkodowania z tytułu zwiększonych potrzeb, 650 zł tytułem odszkodowania w związku z utratą zarobków i 236 zł odszkodowania za naprawę roweru wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanemu do dnia zapłaty.

(pismo procesowe k. 93)

Pozwany nie uznał powództwa także w rozszerzonej części. Zarzucił, że cofnięcie pozwu nastąpiło bez zrzeczenia się roszczenia, a pozwany nie wyraża zgody na cofnięcie pozwu.

(pismo procesowe k. 106-107)

W toku rozprawy w dniu 2 listopada 2017 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że cofa pozew w zakresie kwoty 263,90 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

(protokół rozprawy z dnia 2 listopada 2017 roku)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2016 roku miał miejsce wypadek, w którym poszkodowany został jadący rowerem R. M.. Sprawcą wypadku była A. K., kierująca samochodem osobowym marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego posiadacz w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Podczas wypadku z dnia 10 maja 2016 roku, uszkodzony został rower będący własnością powoda.

(okoliczność bezsporna; także notatka urzędowa k. 42-43)

Po wypadku powód został przewieziony do szpitala im. (...) w Ł. z ranami szarpanymi palców II i III prawej ręki, a także raną szarpaną nad kością śródreczą I i IV. W szpitalu wykonano chirurgiczną rewizję i zszyto rany. Nie stwierdzono cech urazu kostnego. Powód został wypisany do domu z zaleceniem zmiany opatrunku co 2 dni w warunkach ambulatoryjnych, zdjęcie szwów zlecono po upływie 10-14 dni. W związku z wypadkiem powód przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres 1 miesiąca.

(dokumentacja medyczna k. 8-9, k. 60-73, k. 76-79, zaświadczenie k. 10)

W dniu 10 czerwca 2016 roku pełnomocnik powoda zgłosił szkodę pozwanemu, domagając się kwot: 30000 zł zadośćuczynienia, 2000 zł skapitalizowanej renty tytułem zwiększonych potrzeb i 700 zł tytułem kosztów naprawy roweru.

(kopia zgłoszenia szkody k. 112)

Pozwany sporządził kosztorys naprawy roweru powoda, zgodnie z którym koszt naprawy roweru wyniósł 263,90 zł. Na podstawie decyzji z dnia 25 lipca 2016 roku wypłacono powodowi tę kwotę.

(kalkulacja naprawy k. 27-34, protokół szkód k. 36, protokół oględzin k. 37-39 decyzja o wypłacie odszkodowania k. 25-26)

Przed wypadkiem, R. M. był zatrudniony w Komendzie Miejskiej Policji w Ł. na stanowisku funkcjonariusza na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 4428,20 złotych (brutto). Za miesiąc czerwiec 2016 roku przyznano powodowi wynagrodzenie w wysokości 3778,76 złotych (brutto), tj. o 649,44 zł (brutto) mniej.

(kopia zaświadczenia k. 10)

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2016 roku pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 1500 zł tytułem zadośćuczynienia.

(decyzja o wypłacie – załączone akta szkodowe na płycie- k. 44)

Bolesność ran pourazowych zaopatrzonych chirurgicznie występuje w okresie obrzękowym ich gojenia się, który zwykle trwa przez pierwsze cztery doby. Powód z powodu blizn prawej ręki odczuwał dyskomfort psychiczny. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda, spowodowany bliznami prawej ręki wyniósł 3%. Blizny ręki prawej nie wymagały, ani nie wymagają korzystania przez powoda z opieki osób trzecich. Stosowanie przez powoda, do pielęgnacji blizn maści C. o koszcie jednostkowym 30 zł (łącznie 60 zł), z punktu widzenia chirurgii plastycznej, było całkowicie celowe, a wydatek na zakup tej maści całkowicie zasadny. Rokowania na przyszłość co do obecności blizn są niepomysłne, gdyż blizny mają charakter trwałe i nieodwracalny. Możliwość całkowitej likwidacji blizn nie istnieje. Na obecne istnienie blizn pourazowych ręki prawej miał wyłącznie wpływ doznany uraz, odniesiony w przedmiotowym wypadku. Leczenie zastosowane u powoda, polegające na zeszcyciu ran urazowych ręki prawej, było całkowicie prawidłowe, zgodne ze sztuką lekarską. Żadne wcześniejsze schorzenia i dolegliwości niezwiązane z wypadkiem nie miały i nie mają jakiegokolwiek wpływu na obecny stan zdrowia powoda. Leczenie powoda należy uznać za zakończone. Blizny ręki prawej, będące następstwami przedmiotowego wypadku, nie stanowią jakiegokolwiek przeciwwskazania do świadczenia pracy przez powoda. Blizny te nie powodują żadnych ograniczeń w życiu codziennym powoda.

(opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej k. 84-89)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu

cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027). Inaczej, niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia, pozostawiając jej określenie sądowni. W orzecznictwie wypracowano zasady określania wysokości zadośćuczynień. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40). W oparciu o powyższe, a także ustalenia faktyczne należy uznać, że świadczenie wypłacone dotąd powodowi nie zaspokoilo w pełni jego roszczenia o zadośćuczynienie. Dla ustalenia wysokości adekwatnego zadośćuczynienia, należy wziąć pod uwagę nie tylko jego konsekwencje w postaci dolegliwości bólowych odczuwanych wskutek doznanego urazu ręki i związaną z nimi koniecznością podjęcia leczenia, ale również konsekwencje w postaci negatywnych przeżyć i zaburzenie poczucia bezpieczeństwa. Powód w wyniku wypadku doznał z ran szarpanych prawej ręki, w tym palca II i III, a także nad kością śródreczą I i IV, co powodowało bolesność przynajmniej przez pierwsze cztery doby. Powód odczuwał również z tego powodu dyskomfort psychiczny. Doznany uraz skutkowało powstaniem 3% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Należy również zwrócić uwagę, iż obrażenia doznane przez powoda w wyniku wypadku z dnia 10 maja 2016 roku spowodowały powstanie na prawej ręce blizn, które mają charakter trwałe i nieodwracalne. Możliwość całkowitej likwidacji blizn nie istnieje. Powodowi wypłacono kwotę 1500 zł. Powód domagał się dalszej kwoty 4500 zł. Zatem w ocenie powoda właściwa suma zadośćuczynienia to 6000 zł. W ocenie Sądu tak ustalone zadośćuczynienie jest zasadne co do wysokości.

Powód domagał się także kwoty 100 złotych tytułem zwiększonych potrzeb w postaci poniesionych kosztów leczenia. Roszczenie powoda w tej części należy zakwalifikować jako odszkodowanie dochodzone w oparciu o przepis art. 444 k.c. Przepis ten daje podstawę do żądania odszkodowania obejmującego wszelkie wyniki koszty z tytułu uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku z samym leczeniem i rehabilitacją, jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia. Biegły z zakresu chirurgii plastycznej wskazał, że stosowanie przez powoda do pielęgnacji blizn maści C. o koszcie jednostkowym 30 zł (łącznie 60 zł), z punktu widzenia chirurgii plastycznej było całkowicie celowe. Również przedłożona przez powoda dokumentacja medyczna wskazuje na zasadność poniesienia przez niego kosztów zakupu leków w tej wysokości. Zatem roszczenie powoda w ocenie Sądu zasługiwało na uwzględnienie jedynie w zakresie kwoty 60 złotych. W pozostałym zakresie powód nie wykazał, aby istniała konieczność poniesienia kosztów leczenia.

Co do żądania z tytułu utraconych zarobków w kwocie 650 złotych podkreślić należy, iż zakres obowiązku odszkodowawczego sformułowany w art. 361 § 2 k.c., stanowi, że naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Utracone korzyści (*lucrum cessans*) obejmują tę część majątku poszkodowanego, o którą się jego aktywa nie powiększyły lub pasywa nie zmniejszyły, a skutek ten nastąpiłby, gdyby nie owe zdarzenie sprawcze, za które odpowiedzialność została przypisana oznaczonemu podmiotowi (np. utrata zarobków, utrata spodziewanego zysku z zamierzonych transakcji handlowych, utrata korzyści z władania rzeczą). W ocenie Sądu powód udowodnił, iż utracone przez niego zarobki pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 10 maja 2016 roku i są konsekwencją jego późniejszego stanu zdrowia, a także udowodnił ich wysokość. Szkodą w zakresie utraconych zarobków jest różnica między zarobkami jakie powód osiągnąłby, gdyby wskutek wypadku mógł nadal wykonywać pracę, a dochodami jakie rzeczywiście by uzyskał. Przy czym mając na uwadze hipotetyczny charakter zarobków podkreślić należy, iż muszą one być jednak prawdopodobne do osiągnięcia. W tym zakresie należy wskazać, że wysokość kwoty żądanej przez powoda nie budziła wątpliwości sądu. W ocenie Sądu w należyty sposób udokumentował on fakt otrzymania mniejszych świadczeń za czas przebywania na

zwolnieniu lekarskim w miesiącu czerwcu 2016 roku. Powód w pozwie zgłosił twierdzenie, że 1 miesiąc przebywał na zwolnieniu, z uwagi na wypadek, wobec tego otrzymał 80% wynagrodzenia, na tę okoliczność złożył zaświadczenie o wynagrodzeniu. Pozwany jedynie zarzucił nieudowodnienie roszczenia (bez wskazania konkretnie, jakich elementów w ramach twierdzonych okoliczności powód nie udowodnił), oraz że powód nie wykazał, że zwolnienie było z uwagi na wypadek. Jednak w świetle okoliczności sprawy wynika, że powód przebywał na zwolnieniu z uwagi na przedmiotowy wypadek, różnica w wynagrodzeniu obejmuje okres, kiedy powód był po wypadku, pozwany nie wskazał na inne okoliczności, jakie mogłyby skutkować zmniejszeniem wynagrodzenia powoda. W związku z powyższym Sąd uwzględnił w tym zakresie kwotę 649,44 złotych wynikającą z różnicy jako z wynagrodzenia powoda jaką by otrzymał gdyby nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, co wynika z przedstawionego zaświadczenia od pracodawcy. Sąd jednak nie podzielił stanowiska powoda, że tytułem utraconego dochodu powinna być przyznana powodowi kwota brutto, a nie kwota netto. Stanowisko takie wynika to z licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, między innymi w zakresie przyznawania osobom renty z tytułu takich wypadków komunikacyjnych, gdzie Sąd Najwyższy wielokrotnie stwierdził, że w tym wypadku świadczenie ma rekompensować rzeczywistą szkodę jaką doznał powód, dlatego też obliczanie takiego świadczenia powinno być z uwzględnieniem zarobków poszkodowanego netto, a nie brutto. Należy wskazać, iż rzeczywistą szkodę jaką poniosła powód jest różnica w zarobkach netto, pomiędzy tymi zarobkami, które powód osiągnął, a tymi zarobkami, które powód by osiągnął gdyby nie przebywał na zwolnieniu lekarskim. Wobec powyższego różnica w zarobkach wynosi 461 złotych netto i taką też kwotę Sąd zasądził. Należy wskazać, że

Oddaleniu podlegało roszczenie o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 236 złotych tytułem odszkodowania za naprawę roweru (różnica między kwotą pierwotnie żadaną 500 zł, a sumą wypłaconą 263,90 zł). Powód nie udowodnił, że wysokość szkody z tytułu uszkodzenia roweru przekroczyła kwotę przyznaną przez pozwanego, i że wyniosła ona tyle, ile żądał w przedmiotowej sprawie, a to twierdzenie powoda pozwany kwestionował. Udowodnienie wysokości szkody spoczywało na powodzie (art. 6 k.c. oraz 3 i 227 k.p.c.)

Oddaleniu podlegało także żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać u powoda w przyszłości. W judykaturze utrwalili się poglądy, iż zasądzenie określonego świadczenia na rzecz powoda w sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia, w oparciu o art. 189 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 kwietnia 1970, III PZP 34/69, OSNC 1970 r., nr 12, poz. 217). Także pod rządem art. 4421 § 3 k.c. dopuszcza się możliwość istnienia interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody na osobie mogące powstać w przyszłości. Zwłaszcza, że w kolejnym procesie odległym w czasie od momentu wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę, poszkodowany może napotkać na istotne trudności z wykazaniem przesłanek odpowiedzialności pozwanego (tak m. in. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 lutego 2009 roku, III CZP 2/09, publ. Biuletyn Sądu Najwyższego 2009 rok, nr 2, poz.10, z głosem aprobującą M. Sieradzkiej). W przedmiotowej sprawie, nie zachodzą jednak podstawy do ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c. odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby prawdopodobne było ujawnienie się u powoda w przyszłości dalszych następstw przedmiotowego wypadku. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, co prawda, że rokowania co do stanu zdrowia powoda są niepomyślnie, ale w tym zakresie, iż blizny odniesione na skutek zdarzenia z dnia 10 maja 2016 roku mają charakter trwałe i nieodwracalne. Możliwość całkowitej likwidacji blizn nie istnieje. Natomiast w przyszłości nie pojawią się nowe skutki wypadku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotnym, zatem jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 kc), chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W niniejszej sprawie, w dniu 10 czerwca 2016 roku powód zgłosił szkodę do pozwanej i wniósł o zapłatę: 30000 zł zadośćuczynienia,

2000 zł skapitalizowanej renty tytułem zwiększonych potrzeb i 700 zł tytułem kosztów naprawy roweru. Zatem żądanie powoda zasądzenia odsetek od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanemu Sąd uznał za uzasadnione, gdyż na tę chwilę pozwany był już w opóźnieniu.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 263,90 zł żądanych tytułem odszkodowania, jak w punkcie drugim sentencji wyroku, na podstawie art. 355 k.p.c., gdyż w tym zakresie powód skutecznie cofnął pozew (z uwagi na moment cofnięcia pozwu- przed rozprawą- nie była potrzebna zgoda pozwanego, mimo to powód zrzekł się roszczenia).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powód żądał kwoty 5750 zł. Zasądzona na jego rzecz kwota 5021 zł stanowi ok. 87% dochodzonego roszczenia. Łączne koszty procesu poniesione przez strony wyniosły 5697,16 zł. Na koszty procesu w kwocie 2970 zł poniesione przez powoda, złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 253 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł, kwota 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, a także kwota 300 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Natomiast koszty procesu poniesione przez pozwanego (łącznie 2727,16 zł) obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł, kwotę 293,16 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego oraz kwotę 34 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 2230 zł uwzględnia procent w jakim powód wygrał sprawę.

Zwrotu kwoty 6,84 złotych na rzecz powoda Sąd dokonał na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.).

Stosownie do przepisu art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, jeżeli przepisy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi dokonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wykląda tymczasowo Skarb Państwa. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując przepisy art. 113 tej ustawy. W toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo koszty stanowiące część opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa w kwocie 35 złotych. Sąd, obciążył powoda kwotą 4,55 złotych, oraz pozwanego kwotą 30,45 złotych, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych.